

Sygn. akt II K 35/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Buda - Chmielewska

Protokolant: st. sekr. Sąd. Monika Noska

Oskarżyciel publiczny : przedstawiciel Urzędu Skarbowego w I. Tomasz Lewandowski

Po rozpoznaniu dniach 7 listopada 2017 roku, 14 grudnia 2017 roku. 31 stycznia 2018 roku, 11 kwietnia 2018 roku, 26 kwietnia 2018 roku, 5 czerwca 2018 roku

sprawy karno-skarbowej przeciwko

W. G. (1) z d. S. c. S. i J. z d. W. , ur. (...) w J., zam. (...)-(...) I., ul. (...), numer PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

w I., prowadząc działalność gospodarczą jako firma Handlowo - Usługowa (...), będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, poczynając od 21.02.2008 r. do 20.01.2009 r. działając czynem ciągłym, pobrała lecz nie przekazała wbrew obowiązкови, w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, pobranego podatku na rachunek Urzędu Skarbowego w I. za miesiące:

-.

- styczeń 2008 r. w kwocie 1.050 zł, termin ustawowy 20.02.2008 r.,
- luty 2008 r. w kwocie 1.100 zł, termin ustawowy 20.03.2008 r.,
- marzec 2008 r. w kwocie 1.094 zł, termin ustawowy 21.04.2008 r.,
- kwiecień 2008 r. w kwocie 1.116 zł, termin ustawowy 20.05.2008 r.,
- maj 2008 r. w kwocie 1.131 zł, termin ustawowy 20.06.2008 r.,
- czerwiec 2008 r. w kwocie 1.131 zł, termin ustawowy 20.07.2008 r.,
- lipiec 2008 r. w kwocie 1.136 zł, termin ustawowy 20.08.2008 r.,
- sierpień 2008 r. w kwocie 1.156 zł, termin ustawowy 22.09.2008 r.,
- wrzesień 2008 r. w kwocie 1.109 zł, termin ustawowy 20.10.2008 r.,
- październik 2008 r. w wysokości 1.097 zł, termin ustawowy 20.11.2008 r.,
- listopad 2008 r. w wysokości 1.100 zł, termin ustawowy 22.12.2008 r.,
- grudzień 2008 r. w wysokości 995 zł, termin ustawowy 20.01.2009 r.,

na łączną kwotę 13.223 zł

czym naruszyła art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Z 2000r., nr 14, poz. 176 z późn. zm.).

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

orzeka

1. oskarżoną W. G. (2) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego wyżej, tj. przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 77 § 2 kks wymierza jej karę grzywny w wysokości 20 (dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych ,

2. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych, w tym należnej opłaty, obciążając nimi Skarb Państwa .

Sygn. Akt II K 35/18

UZASADNIENIE

W. G. (2) oskarżona została o to , że w I., prowadząc działalność gospodarczą jako Firma Handlowo- Usługowa (...) , będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, poczynając od 21 lutego 2008 roku do 20 stycznia 2009 roku, działając czynem ciągłym pobrała lecz nie przekazała wbrew obowiązкови, w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, pobranego podatku na rachunek Urzędu Skarbowego w I. za miesiące :

- styczeń 2008 r. w kwocie 1.050 złotych, termin ustawowy 20 luty 2008 roku,
- luty 2008 r. w kwocie 1.100 złotych, termin ustawowy 20 marca 2008 roku,
- marzec 2008 r. w kwocie 1.094 złotych, termin ustawowy 21 kwietnia 2008 roku,
- kwiecień 2008 r. w kwocie 1.116 złotych, termin ustawowy 20 maja 2008 roku,
- maj 2008 r. w kwocie 1.131 złotych, termin ustawowy 20 czerwca 2008 roku ,
- czerwiec 2008 r. w kwocie 1.131 złotych, termin ustawowy 20 lipca 2008 roku ,
- lipiec 2008 r. w kwocie 1.136 złotych , termin ustawowy 20 sierpnia 2008 roku,
- sierpień 2008 r. w kwocie 1.156 złotych, termin ustawowy 22 września 2008 roku,
- wrzesień 2008 r. w kwocie 1.109 złotych, termin ustawowy 20 października 2008 roku,
- październik 2008 r. w kwocie 1.097 złotych, termin ustawowy 20 listopada 2008 roku ,
- listopad 2008 r. w kwocie 1.100 złotych, termin ustawowy 22 grudnia 2008 roku,
- grudzień 2008 r. w kwocie 995 złotych, termin ustawowy 20 stycznia 2009 roku,

na łączną kwotę 13.223 złotych, czym naruszyła art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 par. 2 kks w zw. z art. 6 par. 2 kks.

W. G. (2) prowadząc w 2008 roku działalność gospodarczą jako Firma Handlowo- Usługowa (...) i zatrudniając pracowników była zakładem pracy w rozumieniu art. 31 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych w związku z czym jako płatnik miała obowiązek stosownie do art. 38 ust. 1 tej ustawy , naliczyć i pobierać w ciągu roku zaliczki na podatek dochodowy od zatrudnianych osób. Pobrane kwoty podatku dochodowego (zaliczki) za poszczególne miesiące 2008 roku miała obowiązek przekazywać na rachunek urzędu skarbowego w

terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu , w którym pobrano zaliczki . Oskarżona w 2008 roku pobrała zaliczki na podatek dochodowy w kwotach :

- za styczeń 2008 r. w kwocie 1.050 złotych,
- za luty 2008 r. w kwocie 1.100 złotych,
- za marzec 2008 r. w kwocie 1.094 złotych,
- za kwiecień 2008 r. w kwocie 1.116 złotych,
- za maj 2008 r. w kwocie 1.131 złotych,
- za czerwiec 2008 r. w kwocie 1.131 złotych,
- za lipiec 2008 r. w kwocie 1.136 złotych ,
- za sierpień 2008 r. w kwocie 1.156 złotych,
- za wrzesień 2008 r. w kwocie 1.109 złotych,
- za październik 2008 r. w kwocie 1.097 złotych,
- za listopad 2008 r. w kwocie 1.100 złotych,
- za grudzień 2008 r. w kwocie 995 złotych, na łączną kwotę 13.223 złotych.

Tymczasem ww. zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych za styczeń 2008 roku w kwocie 1050 złotych wpłaciła w dniu 12 marca 2008 roku, zaś za luty 2008 roku w kwocie 1092 złotych w dniu 7 kwietnia 2008 roku . Pozostałe pobrane zaliczki za pozostałe miesiące , przekazała do Urzędu Skarbowego dopiero w 2010 roku w postępowaniu egzekucyjnym.

Oskarżona miała też obowiązek w terminie do końca stycznia roku następującego po roku podatkowym, przesłać do Urzędu Skarbowego roczną deklarację PIT 4R. Deklaracja PIT 4R za 2008 rok oskarżonej do Urzędu Skarbowego wI.wpłynęła dopiero w dniu 20 października 2010 roku. Wykazała w niej kwoty zaliczek podatku dochodowego od osób fizycznych pobranych w 2008 roku. W dniu 21 października 2010 roku złożyła korektę dotyczącą przedmiotowej deklaracji. Korekta dotyczyła informacji o dochodach i pobranych zaliczkach z tytułu umów zlecenia, korygując uprzednio złożone informacje o przychodach z tytułu umów o pracę.

Odnośnie firmy oskarżonej do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych początkowo wykazano 31 osób ubezpieczonych, którzy początkowo zostali wykazani jako pracownicy, podczas gdy następnie w sierpniu 2010 roku oskarżona złożyła korekty dokumentów rozliczeniowych, w których wykazała ich jako osoby zatrudnione na umowę zlecenie, wykazując jedynie podstawy na ubezpieczenie zdrowotne, bez ubezpieczenia społecznego.

W. G. (2) nie była wcześniej karana sądownie.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie :

- częściowych wyjaśnień oskarżonej k. 5-6, 20-22
- zeznań świadka J. S. (1) k. 385v
- zeznań świadka J. M. k. 397v
- karty weryfikacji deklaracji rocznej PIT 4R za rok 2008 w zakresie zgodności wpłaconych zaliczek miesięcznych k. 2-3

- kserokopii deklaracji rocznej o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy od osób fizycznych za 2008 rok k. 138-139
- kserokopii korekty deklaracji rocznej o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy od osób fizycznych za 2008 rok k. 135-137
- danych o niekaralności k. 405
- informacji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych k. 145
- zgłoszenia do ubezpieczenia zdrowotnego ZZA k. 55, 64, 114, 121, 125, 129, 130, 275 w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Inowrocławiu
- dokumenty zgłoszeniowe ZUA k. 139-140, 245-247, 249-251, 253-255, 257-259, 261-263, 264, 267, 306-308, 409-411 w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

Oskarżona W. G. (2) (k. 5-6, 20-22) wyjaśniając w postępowaniu przygotowawczym, przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że faktycznie zaliczki na podatek dochodowy z PIT 4R za 2008 roku nie były przekazywane do Urzędu Skarbowego. W postępowaniu sądowym (k. 69-69v, 131v-132v, 360v) wyjaśniła, że w postępowaniu przygotowawczym wydawało się to wtedy dla niej właściwie, dlatego przyznała się do popełnienia zarzucanego jej zachowania i oświadczyła, że chce dobrowolnie poddać się odpowiedzialności, co ostatecznie nie nastąpiło. Wyjaśniła, że obecnie nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego jej czynu, gdyż padła ofiarą oszustwa (...), z której to firmy bez jej wiedzy i zgody przerejestrowano do jej firmy w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych pracowników. Wyjaśniła, że w przedmiotowym okresie w 2008 roku zatrudniała jedynie jednego pracownika na umowę zlecenie. Nie zatrudniała żadnych osób na umowę o pracę. Podczas kontroli przeprowadzonej w jej firmie przez Urząd Skarbowy w I. w 2010 roku, panie dokonujące kontroli poradziły jej, by złożyła stosowną korektę deklaracji PIT 4R do Urzędu Skarbowego odnośnie zatrudniania osób na umowy zlecenie a nie umowy o pracę, co też uczyniła, składając stosowną deklarację PIT 4R w 2010 roku.

Sąd uznał za wiarygodne pierwotne wyjaśnienia oskarżonej złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których przyznała się do popełnienia zarzucanego jej zachowania polegającego na nie przekazaniu wbrew obowiązkowi, w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, pobranego podatku dochodowego od osób fizycznych na rachunek Urzędu Skarbowego za 2008 rok. Jej wyjaśnienia tej treści były jasne i logiczne, a nadto zbieżne z pozostałym niżej omówionym materiałem dowodowym.

Wyjaśnienia złożone przez oskarżoną w postępowaniu sądowym, w których nie przyznawała się do popełnienia czynu, twierdząc, że faktycznie nie zatrudniała wówczas żadnych pracowników, którzy bez jej zgody i wiedzy zostali na nią zarejestrowani w ZUSie, uznane zostały przez Sąd za niewiarygodne. Zdaniem Sądu stanowiły one przyjętą przez oskarżoną linię obrony, zmierzającą do uniknięcia przez nią odpowiedzialności karnej.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka J. S. (1) (k. 385v), który potwierdził fakt zawarcia przez oskarżoną umów polegających na przejęciu realizowania usług ochrony początkowo z jego byłą żoną J. S. (2), a następnie z nim. Realizacja usług umowy miała być dokonywana przez oskarżoną za pomocą pracowników wyrejestrowanych z ubezpieczeń społecznych od J. S. (2). Z akt sprawy (...) wynika, że w dniu 1 października 2007 roku W. G. (2) prowadząca firmę Usługowo – Handlową W. G. zawarła z J. S. (2) prowadzącą (...) umowę o usługę ochronną w formie monitorowania i ochrony obiektu w systemie dyskretnego ostrzegania (k. 22-26 (...)). W dniu 1 grudnia 2008 roku W. G. (2) w miejsce uprzednio zawartej umowy z J. S. (2) z dnia 1 października 2007 roku zawarła z J. S. (1) prowadzącym firmę Produkcyjno- Usługowo- Handlową (...) umowę, mocą której przyjęła do ochrony obiekty podmiotów stanowiących dawną klientelę J. S. (2) albowiem z tym dniem doszło do połączenia działalności J. i J. S. (1), gdzie dalszym wykonawcą usług był J. S. (1). W. G. (2) nadal wykonywała usługi podwykonawcze, przy czym od tego momentu na rzecz J. S. (1) (k. 991-993). Zauważyć należy, że w dniu 1 października 2007 roku, tj. w dniu zawarcia

umowy z J. S. (2) ww. pracownicy zostali zgłoszeni do płatnika W. G. (k. 139-140, 245-247, 249-251, 253-255, 257-259, 261-263, 264-267, 306-308, 406-408 (...)(...)).

Co istotne świadek J. S. (1) stanowczo potwierdził, że oskarżona miała pełną świadomość przejęcia przedmiotowych pracowników, których praca w jej firmie polegała dokładnie na tym samym, co w jego firmie. Praca wykonywana w firmie (...) przez pracowników pod względem rodzaju niczym nie różniła się od pracy wykonywanej w firmie (...) i polegała na wykonywaniu obowiązków pracownika ochrony. Posiadali oni stosowne grafiki, mieli stałe godziny pracy i podlegali kierownictwu oskarżonej. Potwierdził on również stanowczo, że oskarżona wystawiała na podstawie zawartych umów miesięczne faktury za usługi ochrony. Z pieniędzy z tych faktur zobowiązana była wypłacać pracownikom wynagrodzenia z czego początkowo się wywiązywała. Przestała płacić wynagrodzenia pod koniec 2009 roku. Przedmiotowe zeznania świadka w tym zakresie zostały uznane za wiarygodne albowiem były one jasne i logiczne, a nadto potwierdzone zostały zeznaniami świadków K. R. (1) i M. W. (1).

K. R. (1) (k. 432v) i M. W. (1) (k. 432v) potwierdzili, że byli zatrudnieni w firmie oskarżonej w 2008 roku na umowę o pracę. K. R. zatrudniony był przez oskarżoną w 2008 roku, zaś M. W. na zasadzie aneksu umowy między S., a G.. Potwierdzili, że oskarżona kwestionowała formę zatrudnienia ale ostatecznie Sąd pracy ustalił stosunek pracy. Wynagrodzenie za pracę wypłacał im R. G., który wydawał im polecenia. K. R. potwierdził ponadto, że miał stałe godziny pracy. Pracował jako patrol interwencyjny w systemie 24 godzinnym. Zeznania tych świadków jako jasne i logiczne, a nadto ze sobą zbieżne uznane zostały za wiarygodne. Z ich zeznań jasno wynika, że wynagrodzenia za pracę wypłacał im R. G. – pełnomocnik firmy oskarżonej, a z zeznań K. R. wynika, że posiadał stałe godziny pracy, pracując w systemie 24 godzinnym. Ich zeznania w tym zakresie potwierdzały więc zeznania J. S. (1), który stanowczo potwierdził, że to firma oskarżonej wypłacała pracownikom wynagrodzenia oraz, że posiadali oni stałe godziny pracy, pracując pod nadzorem firmy oskarżonej. Wynika z tego, że oskarżona z pełną świadomością przejęła pracowników pracujących uprzednio w firmie (...).

Świadek J. S. (1) zeznał też, że o zatrudnieniu byłych pracowników firmy (...) przez oskarżoną na umowy o pracę, świadczy też fakt zawierania przez nią ubezpieczenia grupowego pracowników, wystawianie świadectw pracy oraz uczestniczenie przez nią w zebraniach pracowniczych. Również w tej części jego zeznania zostały przez Sąd uznane za wiarygodne. Świadek M. W. potwierdził, że odbywały się w firmie oskarżonej zebrania pracownicze, w których uczestniczył zarówno R. G. jak i oskarżona. Wynika więc z tego jasno, że oskarżona z pełną świadomością tych pracowników zatrudniała. O świadomości oskarżonej co do wiążących ją umów o pracę świadczy zaś przede wszystkim fakt złożenia w dniu 6 sierpnia 2010 roku przez oskarżoną W. K. oświadczenia, że rozwiązuje umowę o pracę zawartą w dniu 1 października 2007 roku bez wypowiedzenia z winy pracownika w oparciu o art. 52 par. 1 kp z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych (k. 9-10 (...)). O tym, że oskarżona miała pełną świadomość zatrudniania pracowników świadczy również fakt zawierania grupowych ubezpieczeń pracowniczych (k. 120-121, 202-207, 1255 akt sprawy (...)). Na marginesie też trudno uwierzyć by firma (...) podpisałaby z firmą oskarżonej umowę podwykonawczą wykonywania usług ochronnych, odnośnie której zobowiązana była uiszczać co miesiąc firmie oskarżonej stosowną zapłatę, przy jednoczesnym pozostawieniu sobie na utrzymaniu około 30 pracowników. Byłoby to całkowicie nielogicznym i nie uzasadnionym ekonomicznie zachowaniem. Nie sposób więc uwierzyć, że oskarżona nie miała świadomości przejęcia pracowników ochrony firmy (...) w momencie podpisania umowy z J. S. (2).

Za w pełni wiarygodne jako szczerze i logiczne Sąd uznał również zeznania świadka J. M. (k. 397v), która potwierdziła, że prowadziła (...), lecz faktycznie sprawami tej firmy zajmował się jej mąż i R. G.. Potwierdziła też stanowczo, że w momencie zawarcia z firmą W. G. przedmiotowej umowy dotyczącej przejęcia usług ochronnych, to świadek przygotowała aneksy umów do pracowników, których przejmowała oskarżona. Poinformowała o tym też wszystkich pracowników w obecności męża oskarżonej, który był pełnomocnikiem jej firmy. Musiało to być jej zdaniem uzgodnione z oskarżoną. Z powyższego jasno wynika, że pełnomocnik firmy oskarżonej miał pełną świadomość przejęcia pracowników firmy (...).

W tym miejscu podkreślić należy, że Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w sprawie (...) wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 roku z powództwa części pracowników firmy oskarżonej, tj. D. C., M. F., A. H., T. J., W. K., P. M., P. N., S. O.,

K. R. (1) , D. S., A. W. i M. W. (1) przeciwko W. G. (2) i J. S. (1) , ustalił, że powodów w okresie objętym zarzutem oskarżenia łączył z W. G. (4) stosunek pracy (k. 180-231). Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie (...)(...) wyrokiem z dnia 8 września 2016 roku oddalił apelację pozwanej W. G. (2) w tej sprawie (k. 232-292). Skoro pozostali pracownicy, którzy nie wytoczyli powództw byli zatrudnieni na tożsamych zasadach, przyjąć należy, że również oni na takiej samej zasadzie byli zatrudnieni w firmie oskarżonej.

Ponadto sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów, wskazane wyżej jako dowody, albowiem dokumenty te sporządzone zostały przez właściwe organy w przepisanej formie.

Z powyższego więc jasno wynika, że oskarżona zatrudniała swoich pracowników na umowę o pracę. Biegły z dziedziny księgowości i finansów (k. 407-420, 432v) ustaliła wysokość zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, które oskarżona powinna pobrać i przekazać w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki za okres od stycznia do grudnia 2008 roku w przypadku przyjęcia, że pracownicy zatrudnieni byli na umowę o pracę, a nie na umowę zlecenie jak deklarowała oskarżona. Biegła przeliczyła, że wysokość należnych składek za okres od stycznia do grudnia 2008 roku wyniosła łącznie 34.078,00 złotych. Niemniej Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w związku z obowiązującym go zakazem reformationis in peius wynikającym z art. 443 kpk , zgodnie z którym „w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego...” , nie mógł przyjąć bardziej niekorzystnych dla oskarżonej ustaleń faktycznych, niż tych , które zostały przyjęte w wyroku Sądu , który został uchylony, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania. Nie mógł więc zmienić wysokości pobranych i nie odprowadzonych w terminie przez oskarżoną zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych odnośnie zatrudnionych przez nią pracowników. Wyrok Sądu pierwszej instancji, który został następnie uchylony do ponownego rozpoznania został zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonej.

Wobec powyższego Sąd przyjął, że wina oskarżonej nie budzi żadnej wątpliwości i polega na tym, że w I. , prowadząc działalność gospodarczą jako Firma Handlowo- Usługowa (...) , będąc płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, poczynając od 21 lutego 2008 roku do 20 stycznia 2009 roku, działając czynem ciągłym pobrała lecz nie przekazała wbrew obowiązkowi, w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, pobranego podatku na rachunek Urzędu Skarbowego wI. za miesiące :

- styczeń 2008 r. w kwocie 1.050 złotych, termin ustawy 20 luty 2008 roku,
- luty 2008 r. w kwocie 1.100 złotych, termin ustawy 20 marca 2008 roku,
- marzec 2008 r. w kwocie 1.094 złotych, termin ustawy 21 kwietnia 2008 roku,
- kwiecień 2008 r. w kwocie 1.116 złotych, termin ustawy 20 maja 2008 roku,
- maj 2008 r. w kwocie 1.131 złotych, termin ustawy 20 czerwca 2008 roku ,
- czerwiec 2008 r. w kwocie 1.131 złotych, termin ustawy 20 lipca 2008 roku ,
- lipiec 2008 r. w kwocie 1.136 złotych , termin ustawy 20 sierpnia 2008 roku,
- sierpień 2008 r. w kwocie 1.156 złotych, termin ustawy 22 września 2008 roku,
- wrzesień 2008 r. w kwocie 1.109 złotych, termin ustawy 20 października 2008 roku,
- październik 2008 r. w kwocie 1.097 złotych, termin ustawy 20 listopada 2008 roku,
- listopad 2008 r. w kwocie 1.100 złotych, termin ustawy 22 grudnia 2008 roku,
- grudzień 2008 r. w kwocie 995 złotych, termin ustawy 20 stycznia 2009 roku,

na łączną kwotę 13.223 złotych, czym naruszyła art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 par. 2 kks w zw. z art. 6 par. 2 kks.

Czyn zabroniony stypizowany w art. 77 § 2 kks polega na tym, że płatnik lub inkasent, który pobrał podatek nie wpłacił go w terminie na rzecz właściwego organu, a kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości. Na podstawie art. 38 ust. 1 w zw. z art. 31 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oskarżona była obowiązany do przekazania kwoty pobranej zaliczki na rachunek właściwego urzędu skarbowego w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki. Na gruncie niniejszej sprawy należy stwierdzić, że swoim postępowaniem oskarżona wyczerpała znamiona czynu z art. 77 § 2 kks. Znamię czasownikowe "nie wpłaca" oznacza zaniechanie uiszczenia organowi podatkowemu pobranego podatku. Jakkolwiek przepis art. 77 § 1 k.k.s. wskazuje na zaniechanie wpłaty w terminie, to nawet w braku tego znamienia modalnego należałoby przyjąć, że chodzi o brak uiszczenia pobranego podatku w określonym czasie - przewidzianym przepisami prawa podatkowego. Każde bowiem zaniechanie jest niewykonaniem prawnie nakazanego działania w określonym terminie. Ustawodawca, wskazując na zaniechanie wpłaty podatku w terminie, nie daje tym samym do zrozumienia, że istnieją takie zaniechania, które są karalne w razie braku działania w terminie i na takie, które są karalne w razie braku działania w ogóle. Obie wyróżnione postaci zaniechania są równoznaczne, realizacja znamion czynu zabronionego następuje bowiem z upływem terminu zapłaty. Ewentualne uiszczenie podatku pobranego po terminie ma znaczenie wyłącznie z perspektywy wymiaru kary.

Należy zaznaczyć, że w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej na oskarżonej spoczywał obowiązek zapłaty w/w należności publicznoprawnych. Sąd w tym zakresie podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 27 marca 2003 r. sygn. akt I KZP 2/03, że „nie można (...) do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł jak do rozliczeń cywilno-prawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki, podatników swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki.”.

Ponadto podatek jako danina publiczna nie stanowi mienia, którym podatnik może swobodnie dysponować. Bez znaczenia jest tu okoliczność czy podatnik posiada środki na bieżącą produkcję lub działalność gospodarczą czy też nie, ale w żadnym wypadku nie wolno mu teże działalności finansować z kwot należnych Skarbowi Państwa i żadne z tych okoliczności nie są i nie mogą być okolicznościami wyłączającymi winę czy bezprawność czynu sprawcy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 25.10.1995 r.. I KZP 30/95. OSP 4/96 poz. 68: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2001 r.. (...)).

W realiach przedmiotowej sprawy tym samym oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa skarbowego z art. 77§ 2kks w zw. z art. 6§2kks .

Wymierzając oskarżonej karę za czyn z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks sąd zwracał uwagę, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonej czynu. Biorąc pod uwagę stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, , jak również uwzględniając wcześniejszą niekaralność oskarżonej, sąd wymierzył jej karę grzywny oscylującą w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, tj. w wysokości 20 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 zł. Przy wymiarze w/w kary sąd miał również na względzie sytuację materialną oskarżonej, która obecnie jest bezrobotna. Powyższe ustalenia determinowały konieczność zakreślenia wymiaru stawki dziennej w dolnych granicach . Na marginesie podkreślić należy, że biorąc pod uwagę zasadę reformationis in peius Sąd nie mógł wymierzyć kary surowszej, niż uprzednio wymierzona.

W ocenie sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonej czynu i będzie miała na niej wychowawczy wpływ. Będzie jej bowiem uświadamiać konieczność przestrzegania norm prawnych oraz nieopłacalność działań niezgodnych z prawem. Sąd zwrócił uwagę też, by orzeczona kara nie przekraczała swą dolegliwością stopnia zawinienia sprawcy. Kara orzeczona wobec oskarżonej czyni również zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełni swe zadania w zakresie prewencji generalnej, polegającej na

kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa, a także wyraża brak społecznego przyzwolenia na ignorowanie obowiązków wynikających z ustaw podatkowych.

Na podstawie art. 113 § 1 kodeksu karnego skarbowego w zw. z art. 624§1 kpk sąd zwolnił oskarżoną z kosztów sądowych. Oskarżona jest osobą bezrobotną, grozi jej również licytacja mieszkania, w związku z tym pozyskanie środków na pokrycie tych należności sądowych stanowiłoby dla niego oraz jego rodziny nadmierną uciążliwość.